

Fővárosi Ítéltábla mint másodfokú bíróság

4.Bf.54/2021/30. szám

A Fővárosi Ítéltábla mint másodfokú bíróság Budapesten, a 2021. év május hó 27. napján tartott nyilvános ülésen meghozta a következő

í t é l e t e t :

Az emberölés bűntette miatt MTN vádlott ellen indított büntetőügyben a Fővárosi Törvényszék 2020. november 26. napján kihirdetett 511.B.412/2019/153. számú ítéletét megváltoztatja.

MTN vádlott vádlott szabadságvesztés büntetését 6 (hat) évre súlyosítja.

Egyebekben az elsőfokú bíróság ítéletét helybenhagyja.

A másodfokú eljárásban tolmácsolási díjként felmerült 103.456,- (százháromezer-négy százötvenhat) Ft bűnügyi költség az államot terheli.

A kiszabott szabadságvesztésbe beszámítja az elsőfokú bíróság ítéletének kihirdetésétől a mai napig bűnügyi felügyeletben töltött időt is.

Az ítélet ellen további fellebbezésnek nincs helye.

I N D O K O L Á S:

[1] A Fővárosi Törvényszék a 2020. év november hó 26. napján kihirdetett 511.B.412/2019/153. számú ítéletében MTN vádlott vádlottat bűnösnek mondta ki emberölés bűntettében [Btk. 160. § (1) bekezdés], amiért őt 5 év szabadságvesztésre és 6 év kiutasításra

ítélte. Megállapította, hogy a szabadságvesztés végrehajtási fokozata börtön, amelyből a vádlott a büntetés kétharmad részének letöltését követő napon bocsátható feltételes szabadságra. Az elsőfokú bíróság rendelkezett a vádlott által előzetes fogvatartásban, házi őrizetben és bűnügyi felügyeletben töltött idő beszámításáról akként, hogy az utóbbiak esetében megállapította, hogy egy napi szabadságvesztésnek négy nap házi őrizetben, illetve bűnügyi felügyeletben töltött idő felel meg. Az elsőfokú bíróság az ügydöntő határozatában rendelkezett az eljárás során lefoglalt tárgyak további jogi sorsáról, a sértett magánfélként fellépő örökösének polgári jogi igényét a törvény egyéb útjára utasította, végezetül pedig a bűnösnek kimondott vádlottat kötelezte a bűnügyi költség viselésére.

[2] Az elsőfokú bíróság ítélete ellen az ügyész a vádlott terhére, a büntetés súlyosítása érdekében, míg a vádlott és védője elődlegesen felmentés, másodlagosan a kiszabott büntetés enyhítése érdekében jelentett be fellebbezést.

[3] A Fővárosi Fellebbviteli Főügyészség a BF.519/2019/57. számú átiratában az ügyészi fellebbezést fenntartotta. Kifejtette, hogy álláspontja szerint az elsőfokú bíróság az eljárása során a perrendi szabályokat megtartotta, ügyfelderítési kötelezettségének maradéktalanul eleget tett, ennek keretében a bizonyítást teljeskörűen lefolytatta, valamennyi releváns bizonyítékot beszerezte és értékelte. Az ítéleti tényállás mentes a megalapozatlansági okoktól, ezért felülbírálatra alkalmas. Az elsőfokú bíróság logikusan és részletesen megindokolta, hogy az eljárás során több alkalommal megváltoztatott és önmagával is ellentétes tartalmú és a bűnösségét csak részben beismerő vádlotti vallomásokkal szemben, az ítéleti tényállást a tanúk vallomásaira, az igazságügyi szakértői véleményekre alapozta, és figyelemmel volt a bűncselekmény helyszínén lefolytatott szemle adataira, valamint az egyéb, ismertetett okiratokra.

[4] Az ügyészi álláspont szerint a mérlegeléssel megállapított ítéleti tényállás megalapozott, a felülmérlegelésre, ezáltal a vádlott felmentésére irányuló fellebbezések nem vezethetnek eredményre. A bűncselekmény minősítését illetően az ügyészi átirat kifejtette, hogy a törvényszék helyesen vont következtetést a vádlott elkövetéskori tudattartalmára, azon keresztül a szándékára, végső során pedig a bűnösségére. A törvényszék kifejtette mindazon érveit, amelyek alapján elvetette a vádlott jogos védelmi helyzetre történő hivatkozását és helyesen jutott arra a következtetésre, hogy cselekményével az eshetőleges szándékkal elkövetett emberölés büntetetté valósította meg. A büntetés kiszabása körében aláhúzta, hogy a vádlottal szemben kiszabott büntetés mértéke meg sem közelíti a jelen esetben a középértéket jelentő 10 év szabadságvesztést, így az alkalmazott joghátrány nem alkalmas a törvényben meghatározott büntetési célok elérésére. A szabadságvesztés büntetés tartamának súlyosításával párhuzamosan indítványozta, hogy a másodfokú bíróság arányosan súlyosítsa a kiutasítás tartamát is, egyebekben pedig az elsőfokú bíróság ítéletének helybenhagyását szorgalmazta.

[5] A vádlott meghatalmazott védője a felmentést, illetve enyhítést célzó fellebbezését írásban is részletesen megindokolta. Sérelmezte, hogy az elsőfokú bíróság logikai gondolatmenete, az indokolásban egyes elemek túlhangsúlyozása, míg mások érthetetlen mellőzése kizárólag azt a célt szolgálta, hogy a törvényszék minél jobban kidomborítsa a vádlott büntetőjogi felelősségét. Ennek illusztrálására az elsőfokú ítéletből három bekezdést is idézett, amelyek a védői álláspont szerint inkább a hangulatkeltést, mintsem a szükségszerű ténymegállapításokat tartalmazzák. Sérelmezte azt is, hogy az elsőfokú bíróság a

tanúvallomások ismertetése és még inkább értékelése körében is meglehetősen egyoldalú „szűrést” alkalmazott, vagyis olyan elemeket emelt ki a releváns tanúvallomásokból, amelyek csaknem kizárólagosan a vádlott bűnösségét támasztották alá. E körben szintén többször idézett az elsőfokú bíróság ténymegállapításaiból és a bizonyítékok értékeléséből.

[6] A védelem álláspontja szerint az elsőfokú bíróság helytelenül, iratellenesen következtetett a vádlott elkövetéskor fennálló aktuális tudattartalmára, ugyanis annak megítélése során, hogy a vádlott szándéka ölésre vagy testi sértés okozására irányult-e, az elsőfokú bíróság nem vette kellőképpen figyelembe azokat – a tanúk által is megerősített – körülményeket, tárgyi és alanyi tényezőket, amelyekből a vádlott tényleges szándékára, elkövetéskori tudattartalmára lehetett volna következtetni. Nehezményezte a védő, hogy az elsőfokú bíróság számos lényeges körülményt nem vett figyelembe a tényállás megállapítása és így a cselekmény minősítése, valamint az ítélet indokolása során sem. Ezzel összefüggésben a vádlott általi pusztakézzel történő bántalmazásra, a cselekmény többszöri megszakítottságára és a sértetti kezdeményezésre hivatkozott. Részletesen elemezte a vádlott magatartását a cselekmény ideje alatt és azt követően, és e vonatkozásban ismét felvetette annak a lehetőségét, hogy a vádlott jogos védelmi helyzetben cselekedett.

[7] A védői érvelés szerint az elsőfokú bíróság eltúlzott jelentőséget tulajdonított az alanyi tényezők körében a vádlott elkövetéskor elhangzott azon mondatának, hogy „ne mozdulj, vagy megöllek”. Ezzel összefüggésben megjegyzete, hogy az ilyen és hasonló jellegű indulati állapotban felhangzott kijelentések komolyságát rendkívül körültekintően kell vizsgálni, álláspontja szerint az elhangzott kijelentés nem is utalt a vádlott valós szándékára, hanem mindössze csak azt akarta erőteljesebben kifejezni, hogy a sértett nyugodjon meg. Ugyancsak az alanyi tényezők körében arra mutatott rá, hogy a vádlottnak közvetlenül a cselekmény elkövetése utáni magatartásából sem lehet következtetést levonni az ölési szándékára, hiszen a helyszínen maradva ő kérte a bartánője segítségével a rendőrség közbelépését. Kiemelte, hogy az elsőfokú bíróság által megállapítottakkal ellentétben ítéleti bizonyossággal rögzíthető az irányadó történeti tényállás alapján, hogy sértetti támadás történt, ezért a vádlott jogos védelmi helyzetben cselekedett. Ettől függetlenül – a jogos védelmi helyzet meg nem állapítása esetén – is tévesen minősítette a törvényszék a vádlott magatartását, mert az nem az emberölés, hanem a halált okozó testi sértés büntettét valósította meg. A védő mindezek alapján elsősorban a vádlott felmentését, másodsorban a cselekmény jogi minősítésének megváltoztatását és ezzel összefüggésben a kiszabott büntetés enyhítését kérte a másodfokú bíróságtól.

[8] A másodfokú bíróság az ügyet a Be. 599. § (1) bekezdésében írtak alapján nyilvános ülésen bírálta el.

[9] Az ítéltábla nyilvános ülésén a védő az írásban benyújtott fellebbezését változtatlanul fenntartotta, azonban azt kiegészítette azzal is, hogy egy esetleges büntetés kiszabásánál nem hagyható figyelmen kívül az a körülmény, hogy a magyar nyelvet nem beszélő, külföldi állampolgárról van szó, amely tény már önmagában rendkívül megnehezíti a terhelt számára szabadságvesztés büntetés elviselését, hiszen távol szülőhazájától, családjától, idegen nyelvű környezetben sokkal nagyobb hátrányt jelent a büntetés kiállása, mint egy magyar állampolgárnak. A védő hangsúlyozta, hogy álláspontja szerint ez nyomatékos enyhítő körülmény egy esetleges büntetés kiszabása során. Minden egyéb vonatkozásban a korábbi indítványával egyezően nyilatkozott.

[10] MTN vádlott vádlott a másodfokú bíróság nyilvános ülésén felszólalásában elmondta, hogy több mint négy éve érkezett Magyarországra, tanulás és utazás céljából. Korábban senkivel, semmilyen problémája, összetűzése nem volt. Az éjszaka közepén felébredt, kiment, hogy lecsendesítse a hangoskodókat, majd ezt követően verekedés tört ki a sértett és közte, amelyet a sértett kezdeményezett. Rendőröket hívott, majd később valósággal sokkolta a hír, hogy meghalt a sértett. A vádlott az utolsó szó jogán őszinte megbánását és sajnálatát fejezte ki.

[11] A másodfokú bíróság – a fentebb jelezettek szerint – az ügyben a védő indítványára nyilvános ülést tűzött ki. A Be. 590. § (1) bekezdése értelmében a másodfokú bíróság a fellebbezéssel sérelmezett ítéletet az azt megelőző bírósági eljárással együtt bírálta felül. A fenti törvényhely (2) bekezdése értelmében a másodfokú bíróság – ha a törvény ettől eltérően nem rendelkezik – az ítélet megalapozottságát, az ítéletnek a bűnösség megállapítására, a bűncselekmény minősítésére, a büntetés kiszabására vonatkozó rendelkezéseit, valamint az indokolás helyességét és az eljárási szabályok megtartását, arra tekintet nélkül bírálja felül, hogy ki, milyen okból fellebbezett.

[12] A másodfokú bíróság a kölcsönös fellebbezések folytán megvizsgálata az iratokat, melynek eredményeként megállapította, hogy az elsőfokú bíróság az eljárás során a perrendi szabályokat alapvetően megtartotta, ügyfelderítési kötelezettségének eleget tett, Az elsőfokú bíróság a bizonyítást megfelelő részletességgel, széles körben folytatta le, valamennyi – az ügyben relevanciával bíró – bizonyítékot beszerezte, azokat egyenként és összességükben is értékelte, egybevetette, majd ezt követően mérlegeléssel állapította meg a történeti tényállást. Az elsőfokú bíróság ítélete azonban a tényállás hiányos megállapítása folytán részben mégis megalapozatlan [Be. 592. § (2) bekezdése a) pontja]. Ez a hiányosság azonban az imént idézett törvényhely értelmében csak részbeni megalapozatlanságot jelent, amelyet a másodfokú bíróság a Be. 593. § (1) bekezdés a) pontja alapján akként küszöbölt ki, hogy a tényállást kiegészítette, illetve helyesbítette az elsőfokú bíróság által lefolytatott bizonyítást érintő ügyiratok tartalma alapján. Megjegyzendő azonban, hogy a széleskörű bizonyítás felvétel, illetve a helyenként már-már túl részletes bizonyíték értékelés perkivonat jellegű volt, ahelyett, hogy a törvényszék ténylegesen és lényegre törően a bizonyítékok mérlegelésének pontosságára törekedett volna. Ilyen körülmények között fordulhatott elő az, hogy bizonyos releváns elemek kimaradtak a történeti tényállásból, mások pedig az indokolás későbbi részében kaptak helyet. Jóllehet az állandóan követett bírói gyakorlat szerint az ítélet egységes egész, ezért az indokolásban rögzített valamennyi megállapítás a határozat részét képezi, azonban a tényállás mindig határozottan elkülönítendő az indokolástól, mert mindkét résznek eltérő jellege és funkciója van.

[13] A fentiek előre bocsátása mellett a másodfokú bíróság a törvényszék ítéletének tényállását az alábbiak szerint egészíti ki a fentebb jelzett jogszabályi rendelkezés értelmében az ügyiratok tartalma alapján:

[14] Az elsőfokú ítélet tényállási részét a 3. oldalon az [5]. bekezdésben azzal egészíti ki, hogy sértett1 sértett 1961-ben született, így a bűncselekmény elszenvedésekor 56 éves volt (a nyomozati iratok 213. oldalán található ambuláns-kezelő lap személyi részéből).

[15] Az elsőfokú bíróság ítéletének tényállása - a sértett sérüléseinek keletkezési mechanizmusát illetően - azzal egészítendő ki a 3. oldal [8] bekezdésében, hogy a vádlott a földre került sértettet legalább két esetben meg is rúgta.

[16] Ezzel összefüggésben az ítélet indokolásában a 12. oldalon a [32] bekezdésben rögzített megállapítás – a sértett sérüléseinek keletkezési mechanizmusára vonatkozóan – akként pontosítandó, hogy az elsőfokú bíróság által a 2. pont alatt felsorolt feji sérülések a bizonyossággal határos módon két rendbeli rúgás eredményeként jöttek létre, amely erőhatások közül az egyik egyértelműen a közvetlenül életveszélyes koponyaűri vérzés és vérömleny keletkezésének okozója.

[17] Az elsőfokú ítélet indokolásának 13. oldalán a [32] bekezdésben – a sértett sérülései körében a 7. pont alatt rögzítettek – részletezett bántalmazásról megállapítható, hogy az rúgás vagy megtaposás eredménye lehetett, mégpedig oly módon, hogy ez esetben a fej az ellenoldalon megtámasztott volt.

[18] A fenti kiegészítésekkel a tényállás immár teljesen megalapozottá és felülbírálatra alkalmassá vált. Mindezeket a kiegészítéseket megalapozza egyfelől az elsőfokú bíróság által felvett bizonyítás eredménye, az okirati bizonyítékok, valamint az orvosszakértői vélemények.

[19] E körben szükséges utalni arra, hogy az elsőfokú bíróság által meghallgatott 1. számú tanú – aki az ügyben kívülállóként teljesen elfogulatlan volt – kétséget kizáróan emlékezett meg arról, hogy az eseménysort észelve a bántalmazóhoz az ütések mellett egyértelműen rúgásokat is látott, mindössze a rúgások találati helyét illetően emlékezett úgy, hogy azok a földön fekvő és kiszolgáltatott helyzetben lévő férfi hasát érték. Az 1. számú tanú meglehetősen pontos leírást adott az elkövetőről és többször is megerősítette, hogy a földre rogyott sértettet bántalmazta az elkövető, mind kézzel ütlegelve őt, mind pedig lábbal rugdosva. Az elsőfokú bíróság aprólékos részletességgel hallgatta meg a tanút, aki a vallomásának megtétele során kétséget sem hagyott afelől, hogy nem tévesztette össze a bántalmazás különböző módjait és mindannyiszor határozottan megkülönböztette az elkövető által végrehajtott ütések és rúgásokat. Mindezeket a tényeket rögzítette az elsőfokú bíróság is az ítélete 8-9. oldalain a [21] bekezdésben.

[20] Az elsőfokú bíróság a fentieknek megfelelően igen részletesen foglalkozott az ügyben készült orvosszakértői véleményekkel úgy, hogy a szakértőket és a boncolást végző orvosokat egymás jelenlétében is meghallgatta az egyes ellentmondások tisztázása, feloldása érdekében. A rendelkezésre álló iratokból és az elsőfokú bíróság ítéletének indokolásából az is kétséget kizáró bizonyossággal megállapítható, hogy a szakértői vélemények ütköztetése, szintetizálása sikeres volt, azonban az elsőfokú bíróság ennek ellenére nem pontos és a tényeknek megfelelő, helyes következtetést vont le ebből.

[21] Az elsőfokú ítélet 15. oldalán a [35] bekezdésben a törvényszék rögzítette, hogy az általa 2. számmal jelölt sérülés tekintetében a szakértők végül közösen úgy foglaltak állást, hogy az ütés és ütődés oki szerepe is szóba jöhet, de nem zárható ki a rúgás, taposás sem, azonban az objektív szakértői szempontból nem igazolható. Hasonlóan foglaltak állást az elsőfokú bíróság által 7. számmal jelölt sérülés tekintetében, ahol tehát ugyancsak arra a

következtetésre jutottak, hogy elsősorban ütés, ütődés játszhatott szerepet annak kialakulásában, de a rúgás(ok) oki szerepe sem zárható ki. Korántsem elhanyagolhatóak azok a szakértői megállapítások, amelyek más-más hangsúllyal ugyan, de egybehangzóan emelték ki, hogy lényegében esélye sem volt a sértettnek a túlélésre. Ezt a boncolást végző orvosszakértő dr. Törő Klára akként fogalmazta meg, hogy ezen sérülések mellett a sértettnek nem volt életben maradási esélye, míg dr. Molnár Miklós ezt úgy árnyalta, hogy csak egy azonnali heroikus orvosi beavatkozás mellett lett volna lehetőség a sértett életének megmentésére. Mindezekből a megállapításokból – hozzájuk rendelve az 1. számú tanú kívülről és objektív vallomását – az a következtetés vonható le, hogy a kitartó bántalmazás során legalább két rúgás is érte a sértett fejét, amelyek eredményezhették sértett halálát. Rögzíthető továbbá az is, hogy a vádlott magatartása és a sértett sérülései, valamint a halála között közvetlen ok-okozati összefüggés állt fenn.

[22] Az elsőfokú bíróság egyébként helyesen hivatkozott a szakértői véleményekre, azok tényszerű megállapításaira, amelynek alapján az ítélet [40] bekezdésében helyesen rögzítette, hogy a sértett elleni támadás gyors és elsőprő erejű volt. Ennek során a támadott testtájék döntően a fej volt. Az erőbehatások bármelyike – ideértve nemcsak a rúgásokat, hanem az ütések is -, vezethetett a halálos eredmény bekövetkeztéhez.

[23] Szemben a védelem okfejtésével a másodfokú bíróság sem látta megállapíthatónak, hogy a vádlott jogos védelmi helyzetben cselekedett. E helyzet hiányát az elsőfokú bíróság az irányadó történeti tényállásban a megfelelő részletességgel rögzítette és ítéletének indokolásában arról is meggyőzően számot adott, hogy miért vetette el MTN vádlott ezirányú védekezését. A másodfokú bíróság maradéktalanul egyetértett a törvényszék ítéletének indokolásában kifejtettekkel. Az elsőfokú bíróság az ítélete 17. oldalán a [40] bekezdésben az iratokkal összhangban azt állapította meg, hogy a vádlott egyértelmű testi fölényben volt a sértettel szemben, és bár mindketten magas testalkatúak, de az életkoruk, a testfelépítésük, az izomzatuk, gyorsaságuk kétséget kizáróan a vádlott teljes erőfölényét mutatják. Ezek a körülmények nem védekezésre utalnak. A másodfokú bíróságnak – a nyilvános ülés közvetlensége folytán – lehetősége volt megismerni a vádlottat és megtapasztalni azt, hogy egy meglehetősen erős testfelépítésű, kigyúrt izomzatú fiatalemberről van szó, akinek a fellépésekor gyakorlatilag esélye sem volt a jóval idősebb sértettnek. A törvényszék ítéletének indokolása e tárgykörben még azzal egészítendő ki, hogy nemcsak ezek a körülmények azok, amelyek nem utalnak a vádlott védekezésére, hanem az is, hogy az elkövetőn semmilyen külsérelmi nyomot nem rögzítettek, ilyen orvosi dokumentáció az iratok között nem lelhető fel. Ha mégis lenne ilyen, akkor is további eldöntendő kérdés, hogy azt ténylegesen védekezéssel jellegű sérülés lett volna, azonban hozzá kell tenni, hogy maga a vádlott sem számolt be arról, hogy őt bármilyen sérülés érte volna az általa állított sértetti támadás során.

[24] A jogos védelmi helyzetet cáfolja az a körülmény is, amelyet a törvényszék az irányadó történeti tényállásában helyesen rögzített, de az indokolás későbbi részében már erről nem adott számot. Ez pedig a cselekménysorban létrejött időbeli megszakítottság. Az irányadó tényállás szerint a sértett bement a szobájába, magára csukta az ajtót, azonban a vádlott előbb elment a hostel bejárati ajtajához, majd visszatért és kinyitva a sértett szobájának ajtaját, oda bement, azért, hogy számon kérje rajta a történeteket (elsőfokú ítélet 3. oldalának [7]. bekezdése).

[25] A jogos védelmi helyzet a jogtalan támadás elhárítását szolgáló magatartás, amely a támadás azonnaliságát vagy az azzal való közvetlen fenyegetettséget jelenti. Az irányadó történeti tényállás szerint az eseménysor megszakadt, hiszen a vádlott előbb eltávozott a sértett szobájától, majd pedig röviddel azután visszatért oda és maga kezdeményezte a konfliktust. Ilyen körülmények között, már önmagában az időbeli megszakítottság, időbeli eltérés kizárja azt, hogy a vádlott jogos védelmi helyzetben cselekedett. Így tehát MTN vádlott javára e büntethetőséget kizáró ok – a ténybeli alapok hiányára tekintettel – jogszerűen nem állapítható meg.

[26] A bűncselekmény minősítése körében az elsőfokú bíróság részletesen foglalkozott a halált okozó testi sértés és az emberölés elhatárolásával a Kúria 3/2013. számú Jogegységi Határozatának irányadó szempontjait figyelembe véve. A törvényszék részletesen elemezte az alanyi és a tárgyi tényezők körében felmerülő szempontokat a konkrét történeti tényállásra vonatkoztatva, amely alapján helyesen jutott arra a következtetésre, hogy a vádlott magatartása az emberölés alapeseti tényállásának felel meg a büntető anyagi jog rendelkezései szerint. A halált okozó testi sértés és az emberölés elhatárolása nyilvánvalóan nem történhet meg az eredmény alapján, hiszen az mindkét esetben a sértett halála. Ezért ténylegesen a vádlott elkövetéskori aktuális tudattartalma adhat eligazítást a büntetőügyben eljáró hatóságoknak az elkövető szándékáról. A szándékra pedig a külvilágban megnyilvánuló magatartásból lehet következtetéseket vonni, amelyek egyfelől az alanyi, másfelől a tárgyi oldalon jelennek meg.

[27] Az irányadó történeti tényállásra vonatkoztatva az állapítható meg, hogy a hangoskodásra álmából felébredő vádlott felelősségre vonta az erősen ittas sértettet, majd ennek során hosszasan, kitartóan bántalmazta, testszerte ütlegelte, illetve meg is rugdosta őt. A cselekmény alanyi oldalának elemei tekintetében jelentősége van a kitartó bántalmazás módjának és annak, hogy azok a sértett mely testrészeit érintették, amely alapján a vádlott tudatában legalább eshetőlegesen szándékkal fel kellett merülnie annak a lehetőségnek, hogy az adott körülmények között a sértett halálával reális lehetőségként kell számolnia. Kétségtelen tény, hogy az irányadó történeti tényállás szerint a „megöllek” kifejezés is elhangzott a bántalmazás során a vádlott részéről, azonban a másodfokú bíróság megítélése szerint nem ez a döntő körülmény, amely miatt az emberölés a bűncselekmény helyes minősítése. Elsősorban a bántalmazás módja, időbeli elhúzódása, a bántalmazás durvasága és kitartó jellege és a vádlott fizikai erőfölénye voltak azok a körülmények, amelyek megalapozták az élet elleni cselekmény megállapítását. A vádlott tehát a bántalmazás során intellektuális oldalon előre látta a cselekményének lehetséges következményeit és ehhez emocionális szinten közömbösen viszonyult, azaz cselekményének lehetséges következményeibe belenyugodott, az emberölést tehát eshetőlegesen szándékkal valósította meg.

[28] Szintén a minősítés körében szükséges foglalkozni azzal, hogy az elsőfokú bíróság helyesen járt el, amikor nem állapította meg az emberölés privilegizált esetét. A Btk. 161. §-a értelmében, aki mást méltányolható okból származó erős felindulásban megöl, büntetett miatt két évtől nyolc évig terjedő szabadságvesztéssel büntetendő. A vádlott magatartásának vizsgálata során méltányolható ok nem volt megállapítható, tekintettel arra, hogy a vádlott éjszakai álmából történő felferése ilyen oknak nem tekinthető. Másfelől maga a vádlott is ittas állapotban ment be a sértett szobájába. A sértett éjszakai hangoskodása sem erre, sem a vádlottnak az olyan erőszakos – végsősoron a sértett halálához vezető – fellépéshez, mint amelyet az adott helyzetben tanúsított nem adhatott ténybeli alapot. Mindezek alapján a másodfokú bíróság osztotta a Fővárosi Törvényszéknek a bűncselekmény anyagi jogi

minősítése tekintetében elfoglalt álláspontját és megállapította, hogy MTN vádlott cselekménye a Btk. 160. § (1) bekezdésében meghatározott és az ott írtak szerint minősülő emberölés büntettének megállapítására alkalmas.

[29] A büntetés kiszabása körében az elsőfokú bíróság alapvetően helyesen sorolta fel a vádlott javára szóló enyhítő, illetve a terhére értékelendő súlyosító körülményeket. Ugyanakkor tévedett, amikor súlyosító körülményként értékelte, hogy a vádlott a cselekményét eshetőleges szándékkal követte el. A szándékosságnak két fajtáját ismeri a büntetőjog, egyfelől az eshetőleges szándékot, másfelől az egyenes szándékot. az elkövető mindkét esetben előre látja cselekménye lehetséges következményeit, tehát értelmi oldalon a kettő között nincs különbség. Az érzelmi viszonyulás tekintetében azonban éles határvonal húzható a szándékosság enyhébb, illetve súlyosabb formája közé. Eshetőleges szándék esetében a cselekményéhez az elkövető úgy viszonyul, hogy annak lehetséges következményeibe belenyugszik, míg egyenes szándék esetében kimondottan kívánja azt. Az eshetőleges szándék a fentiek alapján szükségszerűen nem súlyosító körülmény, ugyanakkor még csak nem is enyhítő a bírói gyakorlat szerint, hanem kizárólag az egyenes szándékú elkövetés az a körülmény, amely – az eshetőleges szándékhoz képest – súlyosítóként értékelendő. A másodfokú bíróság ezért a vádlott terhére értékelendő körülmények közül mellőzte az eshetőleges szándékot.

[30] A fentiek szerint pontosított bűnösségi körülményekre figyelemmel azt állapította meg a másodfokú bíróság, hogy bár kétségtelen tény, hogy az enyhítő körülmények számosak, azonban nem térnek el jelentősen sem mennyiségükben, sem súlyukban a terhelt terhére értékelendő súlyosító körülményektől, továbbá a bűncselekmény végrehajtásának módja nem teszi indokolttá, hogy a büntetést a törvényben meghatározott büntetési tétel alsó határán állapítsa meg a bíróság. A Fővárosi Ítéltábla arra a következtetésre jutott, hogy az irányadó történeti tényállásban rögzített bűncselekmény végrehajtási magatartása alapján az elsőfokú bíróság által kiszabott büntetésnél súlyosabb szankció alkalmazása szükséges annak érdekében, hogy valóban érvényesüljenek a Btk. 79. §-ában rögzített büntetési célok.

[31] A másodfokú bíróság ezért a vádlott szabadságvesztés büntetését hat évre súlyosította, mert úgy ítélte meg, hogy ez áll arányban a bűncselekmény és az elkövető társadalomra veszélyességével, a bűnösség fokával, valamint az elsőfokú bíróság által alapvetően helyesen számba vett enyhítő-és súlyosító körülményekkel. Az elsőfokú bíróság törvényesen állapította meg a szabadságvesztés végrehajtási fokozatát, valamint azt is, hogy a büntetéséből a vádlott legkorábban annak kétharmad részének kitöltését követően bocsátható feltételes szabadságra. Szintén a törvényi rendelkezéseknek megfelelően határozott a törvényszék a vádlott által előzetes fogvatartásban, illetve bűnügyi felügyeletben töltött idő beszámításáról, miként a jogszabályi rendelkezéseknek megfelelően rendelkezett az eljárás során lefoglalt tárgyak további sorsáról, csak úgy, mint a bűnügyi költség viseléséről.

[32] A Fővárosi Ítéltábla a fentebb kifejtettek értelmében a Fővárosi Törvényszék ítéletét a Be. 606. § (1) bekezdése alapján – a büntetést kiszabó részében – megváltoztatta, míg az elsőfokú bíróság ítéletének egyéb törvényes rendelkezéseit a Be. 605. § (1) bekezdése alapján helybenhagyta.

[33] A másodfokú eljárásban tolmácsdíjként felmerült bűnügyi költségről az ítéltábla megállapította, hogy az az államot terheli a Be. 576. § (1) bekezdés c) pontja értelmében.

[34] Az ítéltábla a Btk. 92. § (1) és (3) bekezdései alapján a kiszabott szabadságvesztésbe beszámította a vádlott által az elsőfokú bíróság ítéletének kihirdetésétől a mai napig bűnügyi felügyeletben töltött időt is.

Budapest, 2021. év május hó 27. napján

Dr. Hrabovszki Zoltán s.k. a tanács elnöke, Dr. Németh Nándor s.k. előadó bíró, Dr. Halász Etelka s.k. bíró

A Fővárosi Törvényszék 511.B.412/2019/153. számú ítélete a Fővárosi Ítéltábla mint másodfokú bíróság 4.Bf.54/2021/30. számú ítéletében írt változtatással a 2021. év május hó 27. napján jogerőre emelkedett.

Budapest, 2021. év május hó 27. napján

Dr. Hrabovszki Zoltán s.k.

a tanács elnöke